

Retraite Merville november 2021

Onderricht 4

Goedemiddag allemaal op onze laatste hoofdsessie. Morgen hebben we nog wel wat tijd maar dat zal eerder een heropname zijn van de sessie van deze namiddag.

We gaan even kijken wat het betekent om een gemeenschap te zijn van leerlingen op weg, een gemeenschap van leerlingen in de missie, op zending. Als we tot nu gesproken hebben over de Heer, onze God die verbindt zich met gemeenschap.

Er bestaat geen solo christendom, je kan het christelijk leven niet in je eentje doen. Wanneer wij gedoopt zijn dan is dat inderdaad een persoonlijke ervaring maar wanneer wij gedoopt worden, worden wij dat in de kerk, in het lichaam van de gelovigen, dan komen wij binnen in een gemeenschap, worden wij deel van een gemeenschap. God is gemeenschap, de gemeenschap van de Vader, de Zoon en de H.Geest. De drie-ene God is een gemeenschap van Liefde. Als we dus lezen in de bijbel zien we dat het hele bijbelse verhaal gebouwd is rond God die Zijn volk roept en vormt. Het is God die zijn volk vormt. Vanaf Genesis het hele oude testament door zien we hoe God bezig is een volk te vormen. Hoe vaak lezen we niet 'Ik zal hun God zijn en gij zult mijn volk zijn.

Wanneer we in het nieuwe testament komen dan zien we Jezus die tot de menigte spreekt. Ja, inderdaad, vele mensen die zich verzamelen rond Hem maar Hij had ook leerlingen, niet juist de 12 maar ook anderen, die gevormd werden om Zijn leerlingen te zijn. Hij vormde leerlingen. Bij Pinksteren zien we dat er kracht komt van de H.Geest, dat er kracht komt uit den hoge over mensen die samen waren. Ze waren daar in gehoorzaamheid, omdat het hun gevraagd was. Ze waren daar samen in grote getale, wachtende, in verwachting. Daar horen we het woord 'wachten', wachten op de kracht van de H.Geest die zou komen. En wanneer we zien dat die Geest is gekomen, is uitgestort dan zien we dat die Geest is uitgestort over een gemeenschap van gelovigen. Die H.Geest vult ons en zendt ons. Dus op Pinksterdag ontvangen zij 'het vervuld worden van de H.Geest', het ontvangen van de H.Geest, van binnenuit om naar buiten te gaan, in de straten van Jeruzalem. De H.Geest zendt ons altijd naar buiten, Hij zendt ons uit; Pinksteren is het feest van de geboorte van de Kerk. Vandaag zijn wij die kerk, we kunnen zo terug gaan naar die Kerk, namelijk die groep die samen is en wacht op de Heer. De kerk bestaat om te verkondigen, om te evangeliseren. De kerk is er voor een missie. Daarom dat zij met Pinksteren uitgezonden worden. Wat zien we dan? Dat is wat de kerk doet, zij leeft zoals de Heer het hen had geopenbaard. Dag na dag bracht ze nog meerdere mensen bij elkaar. Ze groeide en groeide. De kerk bestaat voor de missie. er zijn 3 essentiële delen van die missie.

Kijk even bij jezelf, jij die lid bent van een gemeenschap, lid van die Kerk.

Er zijn 3 essentiële aspecten:

1. Het Woord: gaat rond, moet verkondigd worden. dat is het kerygma, de kernboodschap. Ik denk dat wij in onze gemeenschappen elkaar blijven aansporen om te groeien door ons telkens weer te herinneren aan het kerygma, de basispunten van het kerygma, van het paasmysterie, de boodschap van leven, sterven en de verrijzenis van Jezus Christus, de uitstorting van de H.Geest en hoe God dat aanbiedt aan de hele wereld. Hoe meer wij daarin terugkomen, in die boodschap van goed nieuws, hoe meer dat wij ook brengers zijn van goed nieuws.
2. dat wij samen groeien in gemeenschap, in broederschap, door ons getuigenis van het leven. In het Grieks 'koinonia', dat betekent dat wij toegewijd zijn aan elkaar, niet zomaar een bende zijn die samen zijn gebracht. In de kerk zijn wij aan elkaar

- toegewijd, als broers en zussen en dat wij die koinonia, gemeenschap, die broederschap, opbouwen, dat weten wij uit de handelingen van de apostelen.
3. de roeping om de Heer te dienen in de wereld. De roeping tot dienstbaarheid, 'diakonia' (diaken). Wij zijn geroepen om handen en voeten te zijn van de Christus in de wereld om ons heen.

Als die 3 essentiële zaken aanwezig zijn dan moeten wij een Kerk zijn, een gemeenschap zijn die de boodschap verkondigt. Als wij de boodschap verkondigen, als wij groeien en leven als gemeenschap en als wij de broers en zussen in de wereld dienen dan zijn wij waarlijk een gemeenschap die missionair is.

Als wij spreken over kerk dan is dat vaak onze ervaring van een parochiegemeenschap. Maar als leerlingen die groeien is het nodig dat we meer hebben dan alleen maar een gemeenschap om de zondagse eucharistie te vieren. Dat is uiteraard belangrijk maar ik heb het nodig om samen te komen, niet alleen online, samenkomen met mijn broers en zussen om de eucharistie te vieren in het weekend, op zondag maar als het kan ook af en toe in de week. Het is belangrijk om te investeren om mekaar te helpen.

Ik weet niet hoe het in jullie parochiegemeenschap is. Ik moet zeggen, in mijn parochiegemeenschap, ik ben er niet vaak bij, wij hebben ook onze eigen missen in de gemeenschap. de laatste 30 jaar zijn wij ook mede parochianen met onze gemeenschap. Het is een kathedraal, veel mensen dus...voor de pandemie wist ik de namen van ongeveer 20 mensen. Ik kende hun naam maar ik wist niets meer over hen. Maar dankzij de pandemie, wij zijn de jongeren van de parochie en wij werden uitgenodigd om de stewards te zijn: de regelingen die er waren, zorgen dat iedereen een mondkapje aan had...en dat betekent dat ik nu ongeveer 50 mensen hun namen ken. Elke mis moesten wij aan de deur staan en zo kennen we van een aantal mensen hun namen en hier en daar soms ook iets meer.

Zo heeft de pandemie ons geholpen om in relatie te zijn met onze broers en zussen en hen een beetje te leren kennen. Zo zie je dat God alles in goede banen leidt en dat we een pandemie nodig hebben om ons te laten groeien in gemeenschap. Maar we weten dat soms een parochiegemeenschap niet de ideale plaats is om gevormd te worden als leerlingen. Ik weet dat sommigen van jullie deel uitmaken van de Maria-Kefasgemeenschap en sommigen niet. Ik wil tegen iedereen zeggen dat het belangrijk is dat je toch ergens een gemeenschap hebt waar je je kan thuis voelen.

Als je geen deel kan uitmaken van een gemeenschap, begin dan met een gemeenschap, start er een op. Je kan dan denken, ho, ho, hoe ga ik dat doen?

Wel, je moet slim denken,..Iemand van onze gemeenschap had gezien tijdens de pandemie dat heel veel activiteiten niet meer doorgingen in de parochie en ze zag ook dat er heel wat mensen geïsoleerd waren. Zij was één van de mensen die zich alleen voelde, die geïsoleerd raakte. Iemand van 40 jaar oud, ze leeft op zichzelf, alleen..

Ze heeft de telefoon genomen, belde mensen op om elke dag samen te komen voor het gebed. Ze dacht, ik moet het eenvoudig houden: 'elke dag, om 18u bid ik de rozenkrans en als je wil kan je meedoen, laat maar weten...' dus nu, is het nog altijd zo dat zij om 18u de rozenkrans bidt. Het is niet moeilijk om iets op te bouwen. Door dat te doen is zij is met relaties te ontwikkelen met mensen. Vroeger waren het enkel namen op haar telefoon maar nu zijn het echt mensen geworden voor haar. Sommigen van hen heeft ze ook naar de gemeenschapsbijeenkomsten gebracht zodra dat weer mogelijk werd in september.

Het is geweldig om te zien wat God doet wanneer wij samen beginnen te bidden. Wanneer wij beginnen te bidden dan gebeuren er zaken. Op Pinksterdag, ze waren met velen samen op één plaats. Ze begonnen te bidden en er gebeurde vanalles. Wanneer wij samenkomen met broers en zussen beginnen er dingen te gebeuren. Daarom is gemeenschap zo belangrijk. Ik denk dat wij er nood aan hebben om het belang van gemeenschap te gaan herontdekken. Sommigen van ons die al lang in een gemeenschap zijn, is dat misschien gewoon hun leven geworden, gewoon... Het is wel belangrijk dat wij herontdekken het belang van gemeenschap want gemeenschap is profetisch. Het is een profetische roeping. Ik zal dat uitleggen door te zeggen dat de wereld vandaag heel geïsoleerd is, mensen in de wereld van vandaag leven individualistisch, gefragmenteerde en gebroken levens. Er wordt hen gezegd dat ze moeten zelfvoldoende zijn, op zichzelf moeten kunnen bestaan, 'trek zelf uw plan'... en het resultaat ervan is dat mensen eenzaamheid ervaren, acute eenzaamheid, isolement en depressie. Waarom? Omdat wij mekaar nodig hebben. Wij zijn gemaakt om in gemeenschap te zijn, om in gemeenschap te zijn met God en met elkaar. Wanneer de wereld dan instort, uit mekaar valt, zijn dat de gevolgen daarvan. Een gemeenschap is het tegengif tegen een gebroken, geïndividualiseerde, verbrokkelde wereld. Het is heel belangrijk en profetisch.

Ik denk dat het belangrijk is om stil te staan en na te denken over onze gemeenschappen, hoe ze bestaan en of de dingen die we doen volstaan om te voldoen aan de noden van de mensen van vandaag. Komen wij werkelijk tegemoet aan wat nodig is vandaag? Ik kijk niet zo bijzonder naar uw gemeenschap, ik weet er niet genoeg over. Ik weet over onze gemeenschap in Engeland, die in 1985 gesticht, wij zijn een gemeenschap voor evangelisatie. Ik weet dat toen in 1985, de kerk en de wereld waren heel anders dan die nu is. Wat we toen begonnen zijn, sommige dingen zijn goed, andere dingen moeten aangepast worden om aan de noden van de kerk en de wereld van vandaag tegemoet te komen. Soms is dat niet gemakkelijk want als je een gemeenschap zijt met een geschiedenis dan kan je gaan leven op een historische manier. God wil niet dat wij op een historische manier leven, Hij wil dat wij op een profetische manier leven, Hij wil dat wij leven met een bestemming, met een doel. Dat betekent dat wij moeten bereid zijn om te veranderen, zoals ik deze morgen reeds heb gezegd. Wij moeten bereid zijn om los te laten. Sommige zaken waren goed voor zo 10-15 jaar geleden maar vandaag zijn die niet meer zo behulpzaam als ze zouden kunnen zijn. De Heer vraagt ons om waar we ook zijn om doelbewuste gemeenschappen te vormen van missionaire leerlingen. Waar je nu ook bent, vorm doelbewuste gemeenschappen. 2 mensen samen is een doelbewuste gemeenschap. Zoek naar een gebedspartner, dat is een kleine, doelbewuste gemeenschap. Zoek je er een paar 100, dat is dan een grote, doelbewuste gemeenschap, een bedoelde gemeenschap. We kunnen als leerling geen leven op ons eentje blijven leiden. We kunnen geen missionaire leerling zijn op onszelf. Gemeenschap is in onze wereld van vandaag tegen-cultureel, tegen de stroom in. Alles wat er gebeurt, alles wat er afgebroken wordt, al het individualisme...alles gaat over 'ik', over mezelf, ook in jullie land. En niet alleen omwille van corona.

Als je naar een winkel gaat moet je alles zelf doen: je moet alles in je mandje doen, je gaat naar de kassa, je moet met niemand in interactie gaan. We leven in een geautomatiseerde wereld die door machines wordt geleid en dat is niet gezond. Wij weten dat. Misschien zeggen zakenmensen dat het efficiënt, het kan efficiënt zijn maar om onze zielen te genezen is dat niet gezond. Daar heb ik veel over te zeggen maar daar ga ik niet verder op ingaan.

Sommigen kennen misschien John Wimber. Al van John Wimber gehoord? Hij was een evangelical, In 1990 is hij overleden. Hij was iemand die voorging in tekenen en wonderen. Zijn schoondochter, Christy Wimber, ik heb vaak met haar samengewerkt. Voor de pandemie heeft de Heer op het hart van Christy Wimber gelegd, kreeg zij in haar hart: haar schoonvader had een grote genezingsdienst en zij zag dat er een grote nood was aan geestelijke gezondheid, of geestelijke ongezondheid. Voor de pandemie sprak zij daarover. Zij ontving in haar hart en ze deelde dat met een groep christelijke leiders waar ik ook bij aanwezig was. Ze zei dat één op de vier mensen problemen heeft met de mentale gezondheid. (voor de pandemie!) Toen ze sprak tot die geestelijke leiders, dat was interessant, soms als leider, ook als leerling wil je niet altijd toegeven dat je ook behoeften hebt, dat er zaken zijn waarmee je het moeilijk hebt. Wij zijn bezig met andere mensen te bedienen en na haar gesprek zijn we nog uren bezig geweest met al die beroemde geestelijke leiders die nog gebed nodig hadden: 'Een van mijn kinderen heeft zelfmoord gepleegd en ik weet niet hoe ik er moet mee omgaan'...allemaal dergelijke dingen waar mensen mee zaten. Onze wereld is gebroken en wij leven in een gebroken wereld en wij worden ziek. Daarom hebben wij broers en zussen nodig, onze broers en zussen worden onze 'genezing'. Paus Franciscus sprak over de wereld als een veldhospitaal. Hij zag dat de wereld vol met gebroken en gewonde mensen is. Wij, in onze gebrokenheid moeten daar zijn om onze broers en zussen te verwelkomen, te onthalen en samen, in ons kan de Heer genezing brengen voor elkaar.

Er is een gemeenschap in Zuid-Korea, waar Peter en ik vaak op bezoek zijn geweest. Het is een prachtig voorbeeld van een genezingsdienst. Alles is daar op grote schaal. De gemeenschap is daar een dorp groot. Er zijn daar veel mensen. Er zijn 200 religieuze zusters, 100 religieuze broeders en hun dienstwerk is de zieken, de verlatenen, de verwonden...ze hebben een weeshuis, ze hebben een plaats voor gehandicapten, voor alcoholiekers, een plaats voor kinderen die achtergelaten werden bij hun geboorte...ongelofelijk. Waar ik nu aan denk is dat ze niet opgebouwd zijn op de ethiek van 'wij zijn de goede mensen, de gezonde mensen en wij zijn gekomen om de zieken te genezen. 'Neen, het is gebouwd op het principe van 'elk van ons bedient mekaar, helpt elkaar, is broer en zus voor mekaar'. Dat grote complex kan je zien dat op sommige plaatsen mensen zijn vb zonder armen, die gebruiken hun voeten. Zo zijn er mensen die kunnen schilderen met hun voeten. Zijn gebruiken hun voeten en één persoon is een andere persoon aan het voeden met de voeten. Ze zijn er, ze hebben geleerd om elkaar te helpen. Er zijn er die kunnen zien en die kunnen samen wandelen met iemand die niet kan zien. Het is mooi, dat geeft ons het gevoel van het lichaam van Christus. Waar één deel zwak is, een ander deel kan sterk zijn. Samen kunnen wij op weg gaan. Het motto van die gemeenschap is 'liefde in actie'. Toen ik ze de eerste keer ontmoette was dat omdat er een grote bijeenkomst was van de charismatische vernieuwing die we aan het voorbereiden waren. Ze nodigden ons uit om daar aanwezig te zijn, zij hebben heel wat faciliteiten en accommodatie ter beschikking.

Toen we daar waren als leiders, een totaal programma...wij weten hoe we dat moeten doen, we hadden alles goed voorbereid. Ze zeiden: 'hm, dit is niet de beste manier om dingen te doen'. En wij schrokken: 'wij zijn internationale leiders en wij weten hoe we dingen moeten organiseren...' ze zeiden: 'neen, neen, eerst en vooral, wanneer mensen over de hele wereld hier komen moeten ze hier bij ons 2 dagen mee leven in onze gemeenschap. Daarna kan je beginnen met uw programma'. En ja, wij dachten meteen aan wel 100 logistieke problemen. Maar iets in ons zei dat de Heer aan het spreken is en dan ga je daarmee

akkoord. Het is één van de zaken die iets in mij diep hebben veranderd. Hoe ik naar het leven kijk want als we samen komen waren daar ook kardinalen...die moesten in de hospitalen gaan en mensen 2 dagen lang helpen bij het eten geven. Ja, dat was goed, we waren ergens anders, in het treinstation, bij de daklozen om hen kleren te geven en bij hen te zijn. En daarna wanneer we ons eerste gesprek hadden, was iedereen al anders. Iedereen was al op een plaats van bekering. ...Liefde in actie! Gemeenschap in actie, gaat niet over de mensen die de leiders zijn en wie niet de leiders zijn, over diegenen die iets kunnen en zij die iets niet kunnen, over de goeden en zij die gezond zijn en zij die ziek zijn. Het gaat over wij die 'liefde in actie' beleven, in praktijk brengen. Dat is wat een profetische gemeenschap is en daartoe roept de Heer ons op, in deze werled van vandaag. We kunnen niet allemaal zijn als die grote gemeenschap in Korea, we kunnen misschien maar een kleine gemeenschap zijn ergens, of in een huisje ergens;

Waar je ook bent, de uitnodiging is om liefde in actie te zijn, waar je ook bent, in welke situatie ook. Omdat mensen van vandaag allerlei problemen ervaren (mentale, geestelijke gezondheid is een onderdeel daarvan...) we zoeken naar plaatsen van veiligheid, van geborgenheid. Plaatsen waar men thuis kan komen, waar men aanvaard wordt en niet beoordeeld wordt. Hoe gemakkelijk maken wij oordelen...? Plaatsen waar mededogen, barmhartige zorg is, plaatsen van gastvrijheid, onthaal... Jezus is als model van gastvrijheid. Zijn dienstwerk was dat Hij naar de huizen ging van de mensen. Ik denk dat Hij in heel wat huizen is geweest waar Hij eigenlijk liever niet was binnengegaan. Als je het evangelie leest, het waren niet allemaal zijn beste vrienden waar Hij binnenging. Soms waren het rare mensen, plaatsen waarbij Hij dacht: 'hier zal het moeilijk zijn...' maar Hij ging. Dat is wat het betekent om gastvrije mensen te zijn. Je geeft jezelf op en je bent bereid om te ontvangen van andere mensen. Onze gemeenschappen moeten plaatsen zijn van gastvrijheid, waar we klaar zijn om met broers en zussen te delen. Jezus heeft de tafelgemeenschap gemodelleerd, laten zien wat het is. Als katholieken vieren wij de eucharistie en denken wij dat dat tafelgemeenschap is en in zekere zin is dat zo, ja. Maar, ik denk dat wij ook simpel rond de tafel moeten zitten met elkaar, broodbreken en delen, luisteren naar elkaars verhalen. Als wij tijd geven rond de tafel om te luisteren naar elkaar, dat is waar we groeien als broers en zussen. Dat is waar we mekaar in de ogen leren kijken en waar we kunnen zien: 'mijn broer is vermoeid, hier is een broer die hulp nodig heeft, hier is een zus die wat ondersteuning nodig heeft'. We zien het, rond de tafel kunnen we dat zien ...zo vaak in onze gemeenschappen komen we samen en we zijn heel erg bezig met bezig te zijn: gebedsbijeenkomst of een vergadering...

Maar soms moeten wij ook leren om gewoon gemeenschap te zijn, samen. Wees een gemeenschap rond een tafel, samen...

We hebben enkele jonge vrienden en één van die vrienden geniet er van om zichzelf uit te nodigen bij ons aan tafel. Wie er ook bij is, ik ben niet zo vaak thuis en zij komt graag en niet voor het eten, (prijs de Heer! Want het is soms wat simpel) zij komt voor de gemeenschap, voor de broederlijkheid.

Laatst had ze iemand van haar parochie meegenomen en we waren samen aan het eten, het was niet zo bijzonder want ik had niet zoveel tijd, dat doet er niet toe...die jonge man had zo veel vragen. Hij vroeg niet naar het universum maar wel 'hoe heb je de Heer leren kennen in je leven?' hij vroeg eigenlijk gewoon 'deel je getuigenis met mij, deel je verhaal.' De tafel gedekt met het eten is een geweldig decor om dat te doen.

Bouw gemeenschap, niet door geweldige diners te hebben maar gewoon, simpel, eenvoudig eten, enkele mensen die samen aan tafel zitten. Nodig mensen uit om iets te vertellen over

hun leven. Om iets te vertellen over: 'hoe gaat het nu met je?' En luister, luister naar de verhalen.

Het is eenvoudig maar soms is het de eenvoud en missen we die eenvoud. In onze gemeenschap zijn we soms bezig dingen te doen op een bepaalde manier dat we eigenlijk over de simpele dingen heen stappen. Vooral als gemeenschappen groter worden dan moet er veel meer geregeld worden en in zekere zin is onze taak in de gemeenschap om gewoon ruimte te creëren waar God aanwezig is. Waar God aanwezig is gebeurt er genezing. De beste geneesbijeekkomsten kunnen gewoon zijn door samen zitten zijn met een tas koffie en delen met elkaar. In het delen creëren wij een ruimte waarin we luisteren naar elkaar en dat luisteren kan al genezend werken. Waar God aanwezig is, waar 2 of 3 samen zijn en de Heer is daarbij dan gebeurt er genezing. Ik geloof dat als onze gemeenschappen doelbewuste plaatsen van missie worden dan zullen wij magneten zijn, mensen zullen naar ons toekomen. Maar als we alleen onze private dingen doen, als achter onze gesloten deuren, zal niemand van ons horen, maar als we echt gastvrijheid in praktijk brengen, als we bezig zijn met mensen te onthalen en werkelijk aan mensen zeggen: 'kom en wees bij ons...' zullen we verrast worden van wie op ons afkomen. Creëer ruimte voor wie ook maar wil komen.

In onze gemeenschap is er een oudere mevrouw, meer dan 80 jaar oud, ze komt vaak binnen. We weten niet wanneer ze komt maar als ze komt, komt ze om ons te 'helpen'. Maar eigenlijk hebben wij geen hulp nodig maar dat is een ander verhaal. Maar ze komt gewoon binnen in de wasplaats en ze stopt de kleren in de wasmachine en begint wat te strijken. Haar punt is, het geeft haar een plaats om te komen. Ze leeft alleen, ze heeft daarom een reden om 's morgens op te staan. Ze neemt dan de bus en ze komt...soms maakt ze koffie voor iedereen en zegt dan dat het koffietijd is. We hadden 10 minuten ervoor al tijd voor koffie maar goed, ok... het is koffietijd...we glimlachen dan want eerlijk gezegd drijft ze ons wel wat tot het uiterste. Maar goed, we proberen dan een beetje heilig te zijn, ze krijgt ons gek maar het punt is: gemeenschap is een plaats voor genezing en er is altijd plaats voor iedereen.

Ik heb een zin geleerd van een bisschop die ondertussen al bij de Heer is. Hij zei: 'ik ben altijd hier als je mij nodig hebt', en ik had zijn hulp vaak nodig. Ik heb van hem geleerd en zeg vaak tegen mensen: 'je weet ons te vinden, als je iets nodig hebt kom maar langs'.

Ik sprak over een broer die al lang in onze gemeenschap is en die wat in de put zit. Hij vertelde onlangs aan tafel dat hij erg bang is geworden. Hij zit echt diep in de duisternis. Hij sprak mij en zei: 'Eén van de dingen die mij bezighoudt is het feit dat je mij hebt gezegd dat er altijd een plaats voor mij, hier...' ik voelde mij verloren, ik was bang, (hij is een man van ongeveer 60 jaar maar hij voelde zich als een klein kind) maar er is hier altijd een plaats voor mij'...dat is gemeenschap!

Dat is missionaire gemeenschap, dat is wat we moeten zijn voor elkaar. We moeten daarvoor geen groot gemeenschapshuis hebben. We moeten daarvoor niet samen wonen, het kan door zo'n mensen te zijn. Via de sociale media zijn we nog nooit zo verbonden geweest met elkaar. Ik kan op dit moment boodschappen sturen met mensen in Californië. Ik kan een telefoon krijgen van iemand uit Zuid-Korea, we zijn nog nooit zo verbonden geweest maar we kunnen ook vrienden verwijderen door een simpele druk op een knop. En dat creëert heel wat angst, bijzonder onder de jonge mensen. Heel wat angst komt door de sociale media. Daar gebeurt vanalles. En wij werken ook met jonge mensen en dat is een gebied waar we hen moeten helpen, om het verschil te leren zien tussen de virtuele en de

reële wereld. Er is heel wat verwarring op dat punt. Wij moeten 'echte' mensen zijn, mensen van de 'echte' wereld zijn, de echte armen, de echte handen en voeten die iemand kunnen omarmen en die een eind met hen kunnen meewandelen...Mensen vinden zichzelf vaak verloren in de wereld van vandaag. Gemeenschap kan een plaats creëren waar mensen 'thuis' kunnen zijn, waar ze aanvaard zijn.

Ik was eens op een grote charismatische bijeenkomst in Californië. Het was met Spaans sprekenden. Toen de lofprijzing begon was er een vrouw die naar voor kwam en die begon te dansen. Je kent wel dat soort van mensen dat zo danst en dat je ziet dat ze aandacht vragen daardoor. Ik zat al rap te kijken zo van 'daar heb je alweer iemand die de aandacht trekt'...ik probeer daar zo weinig mogelijk aandacht aan te geven want ik ben haar aan het beoordelen. En ze danst nogal wild en ik dacht 'dit is genant'. Later op de dag kwam die vrouw naar me toe en ik dacht 'oh nee...'

Nog eens...ik ben grenzen, hindernissen aan het optrekken. En ze begint haar verhaal te vertellen. Ik ga het niet met haar woorden zeggen want die waren nogal...woorden die we niet in zo'n bijeenkomsten gebruiken. Het kwam er op neer dat haar leven verschrikkelijk was. Ze sprak over haar zoon die in de gevangenis zat en ze was diens kinderen aan het opvoeden. 5 kinderen, ze was geen jonge vrouw. Het verhaal ging maar door en door en terwijl ik luisterde naar die vrouw dacht ik: ik ben aan het luisteren, ja ik ben aan het luisteren en binnenin ga ik dood want ik besef 'Heer, ga van mij weg want ik heb gezondigd, ik heb oordelen gehad, ik heb gedachten gehad...ik had muren opgetrokken en wat die vrouw tot mij zei was: 'ik hou van deze gebedsbijeenkomst want ik kom hier en ik mag hier mezelf zijn.' En ik dacht: 'God, zeg de vrouw, zij heeft een vrijheid die ik niet heb, ze kan heel wild dansen, laat haar dan maar wild dansen want ze heeft een leven waarin het nodig is dat zij naar de gebedsbijeenkomsten komt om te dansen. Dat heeft mijn kijk op het leven veranderd. Sindsdien, elke keer als ik naar zo'n gebedsbijeenkomsten ging waar veel arme mensen zijn, wist ik: 'dit is voor die mensen het toppunt van hun week, dat is voor hen de reden waarom ze samenkomen'. Ik wil ze niet beoordelen over hoe ze dansen of zingen, ik wil alleen maar zeggen: 'moge de vreugde van het evangelie in deze kamer zijn vanavond.' En ik begon dan ook wild te dansen, op een heel genante manier maar het doet er niet toe, het doet er echt niet toe! Want waar de Heer is daar is vrijheid en waar de Heer ons vrij maakt om echte gemeenschappen te zijn die andere mensen toelaten om open te zijn, om familie te vinden, zelfs al zijn ze heel anders dan wij, ook als ze soms ons gek maken, dat is wat het betekent om gemeenschappen te zijn van missionaire leerlingen. Het betekent dat wij plaats vrijmaken. Ik wil voor onszelf suggereren dat in deze tijd waarin we nu leven in onze wereld, dat er in onze gemeenschappen meer tijd moet zijn om relaties op te bouwen, meer tijd moet zijn voor broederschap, waar we kunnen delen met elkaar en ik roep u op om te delen met elkaar.

Ik wil onszelf ook wel waarschuwen tegen overgeorganiseerdheid. Hoe langer we bestaan hoe meer we georganiseerd zijn. Soms is dat een teken van een stervende groep, dat ze alle tijd gebruiken om te organiseren...je kent het wel: de stoelen op het dek van de Titanic, reorganiseren. De Titanic is bezig met zinken en wij houden ons bezig met het plaatsen van de stoelen op het dek te reorganiseren. Dat is een teken van een zinkende gemeenschap. Hoe ouder je eigenlijk bent hoe minder organisatie je nodig hebt. Dus wordt niet te georganiseerd. Wees bereid om flexibel te zijn. Dat is het woord van deze morgen om aan te passen, flexibel te zijn.

Ik wil je ook de suggestie geven om in deze tijd waarin we leven om op lange termijn te plannen.

Toen wij begonnen met onze gemeenschap hadden wij plannen voor over 5 jaar, we hadden visie voor de komende 10 jaar. Waarin we nu leven is 10 dagen om te plannen al ver genoeg. Op dit moment kunnen wij niet op lange termijn plannen. Dat is ok. Maak plannen maar wees bereid om aan te passen, om risico's te nemen, om de Voorzienigheid de ruimte te geven want daartoe nodigt de wereld om ons heen ons uit.

Het laatste punt dat ik wil meegeven : in een gemeenschap heeft iedereen een rol te spelen, iedereen heeft een rol.

Een gemeenschap die er is om te zingen, heeft niet alleen zangers nodig, je hebt er ook een infrastructuur nodig om de zangers te ondersteunen. Iedereen heeft een rol te spelen. Wat we dus moeten doen, is plaats maken voor mekaar.

Ik leef met een broer die graag dient. In Engeland drinken we graag thee. Hij zal de eerste zijn die rechtstaat en vraagt: 'wie wil er thee?'

Soms denk ik als leider: ik zal eens de thee maken...doch zodra ik rechtsta en aanstalten maak staat hij al recht en vraagt: 'wie wil er thee drinken?' Dan denk ik: 'laat hem dan de thee maken. Laat hem dat maar doen.' Niet omdat ik denk : dat is zijn taak...

Neen, dat is hoe hij zichzelf ziet op dit ogenblik. Laat die mevrouw in de wasplaats maar doen. Iedereen heeft een deel in het geheel. Maak plaats voor mekaar. Dat betekent, denk niet : ik kan hier mijn plaats niet vinden. Zoek dan uw plaats en neem die; als het een gemeenschap is van zangers en je bent niet meteen de beste zanger, vind dan uw plaats. Misschien is uw plaats wel om de partituren klaar te leggen, is het uw taak om de microfoons klaar te zetten...Zoek uw plaats. In het lichaam van Christus heeft elk deel zijn rol te spelen en als jij je rol niet speelt dan is er inefficiëntie in het lichaam. Dan is het niet in staat om te werken.

Dat zijn mijn gedachten over gemeenschap.